

PREDICĂ LA DUMINICA A X-A DUPĂ RUSALII

Existența diavolului



**„Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el, iar copilul s-a vindecat din ceasul acela.”
(Matei XVII, 18)**

Frați creștini,

Dureros lucru este să aibă cineva un copil și acela să fie bolnav de o boală fără leac. Orice ar face părinții unui astfel de copil, supărarea le apasă mereu sufletul și-i face nefericiți. Orice bucurie ar avea în viață, gândul lor se duce mereu la copilul bolnav, singurul lor copil. Câte nu fac părinții ca să-l scape?! Nu e leac de care să audă și să nu-l încerce. Cheltuiesc oricât de mult cu nădejdea că odorul lor se va face sănătos.

Un astfel de tată nenorocit ne înfățișează Sfânta Evanghelie de astăzi. Acest tată avea un singur copil care era stăpânit de un duh rău. Diavolul îl chinuia îngrozitor, aruncându-l când în foc, când în apă. Multe mijloace o fi încercat bietul om, ca să-și vadă copilul sănătos, dar în zadar.

Auzind însă de multele minuni ale Domnului Hristos, a alergat grăbit să-L roage ca să-i vindece copilul. Iată-l ajuns în fața blândului Iisus. A căzut în genunchi înaintea Lui și l-a zis: **„Doamne, ai milă de fiul meu căci este lunatic și pătimește rău, de multe ori cade în foc și adesea în apă”**. Iisus, răspunzând, a zis: **„O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine.”**

Domnul Hristos era în ultimul an al predicării Sale și era cu puțin timp înainte de patimile și moartea Sa pe Cruce. De aceea, Le-a zis neam necredincios și pornit la rău. Știa ce are să-l

facă acest neam viclean, cât de curând. Totuși, mila Sa nemărginită, întrecu răutatea lor și tămădui copilul, scoțând demonul din el.

Astăzi vă vorbesc despre existența diavolului și să nu vă mirați că folosesc cuvântul acesta **drac**, pentru că așa îi este numele lui adevărat. Cuvântul acesta înseamnă: vrăjmaș, potrivit și nu este păcat a-l pronunța ci este păcat a-i da lui ceva, așa cum veți auzi din această predică.

Citind despre chinul acestui copil și a altor îndrăciți despre care ne vorbesc Sfintele Evanghelii, înțelegem că parcă niciodată puterea satanei nu s-a arătat mai înverșunată ca atunci, pe vremea Mântuitorului. Diavolii se încuibaseră în ei și-i chinuiau în diferite feluri. În unii era câte un diavol, în alții erau mai mulți, chiar câte o legiune în unii, adică 6.000 de draci.

Aceste duhuri necurate erau îngăduite de Dumnezeu să intre în trupurile lor, fiindcă erau zămisliți în posturi și sărbători, în chefuri și beții, în vremea când nu este îngăduit bărbatului să se apropie de femeie, soții nemaipăzind legea dată de Dumnezeu lui Moise. Vedem, de altfel, că și astăzi nu se mai ține seama de sărbători, de posturi și sunt zămisliți copii în fărădelegi și mari păcate. Dumnezeu îi părăsise și îngăduise demonilor ca să chinuiască în diferite feluri pe mulți copii și oameni din vremea aceea.

Dar, satana lucrează și astăzi în lume cu multă putere și cu mare dibăcie. Scriptura vorbește despre duhul necurat care lucrează în fiii neascultării. Acești fii sunt toți oamenii care trăiesc numai după poftele lor. Diavolul lucrează în toți cei necredincioși, așa cum lucrează meseriașul în atelierul lui, folosindu-se de înclinarea omului spre păcat.

O mare iscusință are satana și lucrează în așa fel ca să nu fie băgat de seamă și oamenii să creadă că nu există drac, astfel el lucrând netulburat. Dar, oricât ar vrea el să-și ascundă existența, mulți, chiar și dintre necredincioși, mai bagă de seamă că există. Când văd răutatea faptelor lor, unii zic: „Iată cum și-a băgat satana coada”, sau „Iată ghearele diavolului, ale duhului necurat”. Când văd câte un om rău, mulți zic despre el că este dracul gol.

Sunt bețivi care își dau seama că merg la prăpăd, la moarte sigură, dacă mai beau dar nu se pot opri. O putere vrăjmașă îi ține încătușați. Să nu fie, oare, demoni ai beției? Nu se poate! Sunt oameni care fumează, tușesc din greu, doctorii îi opresc și le spun să nu mai fumeze că se distrug singuri; ei știu bine că sunt apucați în ghearele pierzării, dar nu se pot opri. Sunt precum fluturii de noapte care-și pârllesc aripile la flacăra lumânării sau a lămpii și, totuși, dau buzna la flacăra până cad morți. Sunt ca muștele care sorb din otravă și sunt atrase de dulceața acelei otrăvi și nu se pot îndepărta până mor lângă ea. Să nu fie, oare, demon, să nu fie diavol? Nu se poate! Așa fac și acești oameni împătimiti, care se distrug prin stupefiante, băuturi alcoolice și multe altele. Să nu fie oare diavol? Nu se poate!

Sfânta Scriptură spune că de la început diavolul a fost ucigaș. El a învățat pe Eva să mănânce din pomul oprit și tot el a învățat pe Cain să-și omoare fratele. El a învățat pe Noe să se îmbete și tot el a învățat pe Ham, fiul lui Noe, să rădă de tatăl său. El a învățat pe David să desfrâneze și tot el a învățat lumea, până la potop să nu asculte și să nu creadă în Dumnezeu. El a învățat pe oamenii din Sodoma și Gomora să facă desfrânare, sodomie, malahie și tot felul de păcate și tot același, satana, învață lumea la rele și la tot felul de păcate și acum.

Sunt unii oameni liniștiți și așezați la vorbă, sunt însă alții atât de spurcați la gură, că-ți vine să zici că nu ei vorbesc, ci diavolul vorbește prin gura lor. Sunt unii așa de furioși că sparg farfuriile cu mâncare, rod paharele în gură, dărâmă mese, scaune și sunt în stare să facă chiar omor, căci așa vrea nimicatorul, diavolul.

Cine a văzut un om rău ca acesta, nu-l mai uită și zice îngrozit: acesta e dracul gol. Cred că ați auzit și poate mulți ați și zis astfel despre unii ca aceștia. Duhurile necurate s-au încuibat în acești oameni, de când au fost mici și chiar din pântecul maicii lor, pentru multele păcate pe care le-ați auzit, precum și pentru urâtul obicei pe care-l au unii părinți de a se da necuratului pe ei și pe copiii lor. Unii copii au crescut în casă, auzind numai blesteme, înjurături și drăcuiele.

Cutremurătoare este povestirea unui profesor, pe care am citit-o într-o carte. El povestește cum, făcând o plimbare prin mahalaua unui orașel unde se mutase de curând, și mergând pe o străduță întâlnește un copil la vreo cinci anișori, într-o cămășuță ruptă pe el, murdar, slab și buburos.

„Al cui ești tu, mă?” – întrebă profesorul. „Al dracului” – răspunse copilul. „Cum te cheamă, mă?”. „Satana!”. „De unde vii, mă?”. „Din iad” – răspunse copilul.

Profesorul rămase uimit de răspunsul acestui copilaș de cinci ani și cercetă să vadă unde intră și la ce casă locuiește. Astfel, află profesorul că mama copilului se certa foarte des cu tatăl lui care era bețiv și-i zicea: „Ce ai făcut, drace, ai venit iar beat pe capul meu?!”. Omul îi răspundea cu înjurături și amenințări. Copilul, speriat, fugea în acest timp în brațele mamei, dar ea îl alunga zicând: „Fugi, satano, nu mă mai necăji și tu, că sunt destul de amărâtă eu de când trăiesc în acest iad de casă.”

Astfel de cuvinte a auzit acest copil până atunci. Așa a învățat el de la mamă-sa, că pe tatăl lui îl cheamă dracul, iar pe el – satana și trăiesc în iad. Iată ce groaznice urmări are pentru un copil creșterea într-o astfel de casă părintească.

Părinți, aveți milă de copilași că veți răspunde de ei în fața Dreptului Judecător. Dați-le pilde bune de urmat, învățați-i rugăciuni, cântări sfinte și rugați-vă împreună cu ei, ca să le fie și lor bine, și aici și dincolo. Iată isprăvile necuratului.

În altă parte, o familie liniștită petrece în dragoste și își iubește copilașii. Dar, deodată, ca din senin, intră ura și dezbinarea între ei, se ajunge la ceartă, la bătaie și divorț, spulberându-se iubirea. Se miră o lume întreagă de o astfel de familie care, altădată, era așa de bine și zic: „Vai, cum și-a băgat satana coada în casa oamenilor acestora!” Așa este, el și-a băgat coada și gheara. Oare, nu este diavol? Atunci, cine face toate lucrurile acestea?

Dar, pentru ca să cunoașteți că, cu adevărat, există diavol și că lucrează în multe feluri, ascultați o prețioasă povestire a Sfântului Ciprian din Antiohia Siriei. Acesta, înainte de a se converti la creștinism, a fost unul dintre cei mai mari vrăjitori de pe timpul împăratului Deciu. Iată ce spune Sfântul Ciprian:

„Să mă credeți pe mine, fraților – zicea el cu lacrimi creștinilor – să mă credeți pe mine, că eu l-am văzut pe diavolul, i-am adus jertfă, l-am rugat pe el și l-am sărutat. Eu am vorbit cu dânsul, ca și cu un prieten, precum și cu acei care erau mai mari acolo cu el. Și el m-a iubit mult și mi-a lăudat înțelepciunea și ascultarea mea de el. O ceată de draci mi-a dat scaraoschi ca să-mi slujească. Capul lui era încununat, iar chipul lui și al celorlalți era în diferite culori. Când se întorcea înapoi și încolo se cutremura tot locul acela și mulți demoni, lângă scaunul lui, stăteau cu diferite rânduieli de treburi.”

Așa aflăm din *Viețile sfinților* că mucenicul acesta, Ciprian, pe când slujea idolilor înainte de a deveni creștin, făcea mari minuni cu ajutorul dracilor. Ajunsese până acolo că schimba văzduhul, pomea vânturi, slobozea tunete și ploi, tulbura valurile mărilor, aducea vătămări și boli oamenilor. Ca să aibă și mai multă putere, mânca după apusul soarelui ghindă de stejar.

Atât a fost de puternic în vrăji și năluciri, că făcea să vorbească morții din morminte. Pe mulți i-a învățat să zboare prin văzduh, pe unii să înoate cu luntrea prin nori, iar pe alții să umble pe ape ca pe uscat. Mulți veneau la el cu necazurile și supărările lor ca să le ajute cu drăceasca putere de care era cuprins.

Prin farmecele lui s-a prefăcut în chipul unei fecioare, numită Iustina, și s-a dus la tânărul care o dorea, iar acesta, văzând chipul Iustinei, a sărutat-o zicând: „Bine ai venit la mine, frumoasă Iustina!”. S-a făcut Ciprian în femeie și în pasăre și a adus multe ispite Iustinei, vecinilor și rudelor ei. Pe Sfânta Iustina a îmbolnăvit-o așa de tare încât zăcea în pat și plângea maica sa pentru dânsa, crezând că moare. Toate acestea le făcea Ciprian cu duhurile drăcești, înainte de a fi creștin, pe unii lovindu-i cu boli, iar altora rănindu-le dobitoacele și aducându-le necazuri. Iată, deci, existența diavolului.

Dacă citim viețile sfinților, observăm că toți sfinții au fost ispitiți într-un fel sau altul de către satana. Până acolo au mers necurații, că au îndrăznit să ispitească și pe Domnul Hristos.

Satana, acest ucigaș de oameni, n-a încetat niciodată să înșele lumea prin fel de fel de chipuri. El are și astăzi o mulțime de vrăjitori și vrăjitoare.

Dacă în lumea noastră de astăzi se întâmplă atâtea răutăți, atâția soți se despart și nu le mai e milă de copii, e datorită acestor vrăji, acestor duhuri necurate. Pe o scară foarte mare a învățat diavolul pe mulți să practice spiritismul, care este atât de periculos și nu poate oricine să cunoască rătăcirea pentru că spiritismul se învâluie într-o mantie de lumină.

Diavolul atacă și tăgăduiește religia prin spiritism și iată cum: spiritiștii fac adunările lor în anumite case pe care nu se feresc să le împodobească chiar cu icoane, candelă și cruci. La începutul ședințelor aprind lumânări, ca și când s-ar face un parastas, spun rugăciuni, chiar și fac semnul crucii și țin post pentru ziua de ședință. Vedeți cum îmbracă diavolul mantia de lumină? Sub forma acestor lucruri sfinte cheamă spiritele morților și așa înșeală și pe cei credincioși, care spun că, dacă ar fi lucru necurat, n-ar avea icoane, cruce, candelă și rugăciuni. De aceea, trebuie să fie foarte atent creștinul, să nu caute ajutorul nicăieri, decât la Dumnezeu prin slujbele bisericii.

Am citit într-o carte ortodoxă că, la o ședință de spiritism din Franța, cineva a întrebat pe spiritul care le vorbea, adică pe satana, ce trebuie ei să creadă despre existența dracului. Răspunsul a fost prompt: „Nu există!” Răspunsul acesta a fost dat în multe locuri.

O altă întrebare adresată unui spirit a fost dacă mai există altă lume și răspunsul a venit pe loc: „Nu există altă lume!” Participanții la ședința de spiritism au întrebat atunci: „Dacă nu se află altă lume, tu, care ne vorbești și ne răspunzi, de unde vii?”. S-a făcut tăcere adâncă și nu s-a mai auzit nimic. L-au înfundat cu întrebarea aceasta!

Altădată, un suflet a fost întrebat dacă nu cumva este trimis de dracul și a răspuns că nu. A mai fost întrebat dacă religia ortodoxă este bună de urmat și dacă preoții trebuie ascultați. Răspunsul a fost scurt: „Nu!”. Iată existența diavolului, iată tatăl minciunii – dracul – care a înșelat pe mulți creștini și chiar pe unii sfinți mari, așa cum vedem în viețile lor.

Sfântului Grigorie Decapolitul i s-au arătat diavolii în multe feluri. Veneau la el în șerpi care-l mușcau de picioare, în diferite lighioane; odată, chiar spre ziua de 9 martie, strălucind de lumină mare, s-au arătat 40 de diavoli cu cununi pe capete și au zis către Sfântul Grigorie: „Noi suntem cei 40 de mucenici și am venit să-ți dăm putere asupra dracilor.” Sfântul Grigorie, cunoscându-i cu darul lui Dumnezeu, i-a certat și s-au făcut nevăzuți.

Sfântului Simion Stâlpnicul i s-a arătat diavolul într-o noapte în chipul unui car cu cai de foc, care a venit să-l ia, pentru bunătățile lui, la Dumnezeu, ca pe Sfântul Ilie. Necunoscând înșelăciunea vrăjmașilor, a zis cu umilință: „Doamne, făcă-se voia Ta cu mine, păcătosul” și,

făcându-și semnul Sfintei Cruci, a ridicat piciorul ca să pășească în șareta care venise, dar, pe loc, a pierit totul.

Unui alt sfânt, cu numele Iacov, care era plin de bunătăți duhovnicești, venind diavolul, i-a dat sfatul să aprindă candela, lumânări și să tămâie ca să primească pe Domnul Hristos, căci va veni în noaptea aceea să-i răsplătească pentru multele osteneli. Pe la miezul nopții a venit la el Antihrist, diavolul, cu strălucire multă, iar Iacov, deschizând ușa chiliei, s-a închinat lui, crezând năluca, dar diavolul, lovindu-l în frunte, a fugit înapoi și s-a stins. A doua zi, Iacov, spovedindu-se la un bătrân, acela i-a spus că l-a batjocorit satana. Plângând el mult greșeala sa, s-a dus la o mănăstire să-și facă canonul.

Astfel, sunt pline sfintele cărți ortodoxe de exemple care ne dovedesc existența diavolului. Dar oamenii s-au obișnuit și au ajuns așa de nesimțitori și reci, încât unii din ei, deși spun că nu cred în existența duhurilor necurate, totuși, cu gura propovăduiesc mereu existența lor. Spun că nu există diavol, că diavol este omul, dar diavolul îi pune la cale să înjure pe Dumnezeu fără frică, că n-are cine să-i pedepsească.

Așa au ajuns bieții oameni într-o necredință vrednică de plâns, că nu mai cred nici că mor. Întocmai ca dobitoacele pentru tăiat, care văd lemnele și focul aprinzându-se, văd căldarea fierbând cu apă și cuțitele ascuțindu-se și tot nu le vine să creadă că pentru ele se pregătesc toate acestea.

Așa era un necredincios care, mergând cu căruța în pădure la lemne, întâlnește pe un oarecare Vasile, om cu frică de Dumnezeu, căruia îi zise în bătaie de joc: „Auzi măi, Vasile, departe e iadul, căci așa vrea să ajung acolo până la ora 12 și tu, cu cărțile tale, trebuie să știi!” Omul nostru îi răspunse cutremurat: „Dumnezeu să te ferească de calea aceasta, Ioane! Că, de, să știi, de acolo nu mai vii niciodată cu sufletul. Dar să știi că, dacă ai să mori în necredința aceasta, ai să vezi tu la moarte cam cât este până la iad.”

Batjocoritorul se duse în pădure și se apucă să taie un copac mare. Copacul căzu, însă, peste el și, pe loc, îl omorî. Exact la ora 12 ajunsese în iad, așa cum a dorit, pentru că astfel de necredincioși și batjocoritori ajung, fără nici o judecată, drept în iad, ca și cei spânzurați și cei care își iau viața singuri.

Mare pericol e necredința și batjocura necredincioșilor. Aceștia sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu și grozavă pedeapsă îi va ajunge. După ce că suntem păcătoși, să mai fim și vrăjmași ai lui Dumnezeu? Dar, cine poate să scrie cu de-amănuntul toate ispitele, vicleșugurile, amăgirile și înșelăciunile satanei?! Noaptea și ziua el împletește curse, căci, duh fiind, ajunge îndată în orice timp și în orice loc și înșeală și pe cei păcătoși și pe cei drești.

Iată de ce ne-a lăsat Dumnezeu loc de adăpost Sfânta Lui Casă, cu toate darurile de

sfințenie. Dacă omul nu vrea să vină la biserică, cade în ghearele spurcaților demoni, care-l învață să facă tot felul de rele. Starea omului de pe urmă se face mai rea ca cea dintâi, căci diavolul mai ia în ajutor încă șapte duhuri rele și vine asupra omului și-l aruncă în mari păcate și cu lanțuri grele îl leagă ca să nu mai poată face nici o mișcare către Dumnezeu.

Prizonierii sunt, de obicei, mai bine păziți iar satana știe să-și păzească supușii, fiind cu mare băgare de seamă ca să nu-i scape nici unul din gheare. Iată un lucru la care trebuie să ne gândim cu grijă toți și să ne controlăm viața ca nu cumva să ne aflăm sub legăturile vreunui păcat și, astfel, să fim prizonierii diavolului.

Copilul îndrăcit din Evanghelia de astăzi n-a venit el singur la Iisus, ci a fost adus de tatăl lui. Și astăzi, ca un om să vină la Dumnezeu, la Biserica Lui, are nevoie de ajutorul altuia. De aceea, părinți, aduceți-vă copiii la Iisus! Copilașilor, fraților și surorilor, trudiți-vă ca și acest tată nenorocit din Evanghelia de astăzi! Trudiți-vă ca să aduceți cât mai multe suflete la Dumnezeu! Știm că e nevoie de multă răbdare și stăruință, dar aceasta este fapta cea mai plăcută înaintea Domnului. Făcând astfel, ascultăm și noi cuvântul Domnului care a zis atunci aceloră: **„Aduceți-I aici la Mine!”**

Aceasta nu înseamnă că, dacă l-am adus o dată la biserică și i-am vorbit de credință și de fapte bune, gata ne-am făcut datoria și nu mai avem ce-i spune! Trebuie mereu să-i spunem, mereu să-l așteptăm și să-l aducem mereu până când se tămăduiește. Nu este destul ca cineva să fie chemat la masă, ci mai trebuie să și mănânce din ce este pe masă, după cum nu este destul să vină cineva la doctor, ci trebuie să ia și doctoria care i se dă.

Cei care sunt mai curând aduși la Dumnezeu au nevoie de un tratament mai bogat și întotdeauna trebuie ajutați, fiindcă împotriva omului credincios diavolul pune tot felul de piedici și asmută toți câinii lui ca să nu-i scape nici unul. Atunci încep robii lumii și păcatului să se agațe de cel credincios. Îl ia întâi cu glume, apoi îl poftesc pe la petreceri și așa necredincioșii îl urmăresc, cum urmăresc câinii pe iepuri. Diavolul îl ispitește acum mai mult ca altădată, căci el toarnă atâta foc în patimile care îl stăpâneau până atunci, încât bietul om poate să fie trântit mai rău ca înainte.

Abia ajunge să spună că nu mai bea și, iată, vine acasă mai beat ca oricând, sau că nu mai fumează și întâlnește întocmai atunci pe unul pus de diavol care-i întinde pe gratis pachetul cu țigări. I se ridică, astfel, îndoieli în suflet și chiar gânduri urâte și ocări față de adevăratul Dumnezeu, pe care până atunci nu le-a avut. Câți credincioși nu se plâng și zic: „Până n-am venit să cunosc credința, nu erau în capul meu atâtea gânduri urâte și murdare! Dar acum m-am speriat. Părinte ! Nu știi ce să mai fac!”

Diavolul ispitește continuu și șoptește creștinului să nu se mai ducă la biserică, îmbiindu-l la alte treburi. Unora le zice: „Ești prea păcătos, nu te mai iartă Dumnezeu, degeaba te mai duci, mai bine distrează-te, fă și tu ca toată lumea.” Alora le zice astfel: „Ești prea bătrân, dacă n-ai fost când erai și tu mai tânăr ca să mai faci câte o metanie și să spui o rugăciune, acum ce să mai cauți la biserică, ba mai râd și alții de tine.” Celui tânăr îi spune: „Ai vreme să mergi la biserică, mai încolo când vei fi bătrân, ești prea tânăr acum!”

Celor care urmează mai des la biserică și și-au schimbat viața are diavolul grijă să le pună oameni răi pe cap, care să le spună că s-au rătăcit și s-au făcut pocăiți.

Dar, cu toate vicleșugurile diavolului, omul care a învățat să deslușească lucrurile minunate ale mântuirii, vede că acestea sunt doar zvârcoliri ale satanei ca să nu-i scape prada din gheare. Vede diavolul că-l scapă și latră la el, ca un câine, noaptea, la lună. Latră diavolul când prin unul, când prin altul.

Oriunde veți auzi pe satana lătrând, să știți că pe acolo este un om al lui Dumnezeu care face fapte bune și merge bine pe calea credinței. De aceea latră satana, că este iadul în primejdie. Când el urlă mai tare, să știți că pentru noi este un semn bun. Bucurați-vă, că tot așa lătra el și pe sfinți și pe primii creștini. Ar fi mai rău dacă n-ar lătra, fiindcă ar însemna că suntem prinși undeva cu vreun păcat, cu vreo patimă și el ne are în gheare. Nu mai latră. Tace și le spune tuturor: „Tăceți din gură, că acesta este de-al nostru!”

Cu toții știm că atunci când mergem cot la cot cu lumea necredincioasă nu ne zicea nimeni nimic. Cum am rupt legăturile păcatului, ieșind din calea lumii, a început lătratul diavolului prin uneltele lui. Are și el uneltele lui și nu te lasă, te urmărește mereu zicând când prin unul, când prin altul, că ai ieșit din rândul lumii. Dar, ție nu ți-e rușine de lume? Cum te îmbrobodești așa, tu fată tânără? Dar ce înseamnă asta, să te duci chiar mereu la biserică, înțeleg și eu să te duci dar nici chiar așa în toate duminicile la rând. Va să zică, de lume trebuie să ne fie rușine! De lume să ne fie frică iar de Dumnezeu, nu. Iată diavolul, iată existența lui, iată cum latră!

Dar latră câteodată chiar prin gura celor din casa ta. Nu mai vorbesc câte unelte are el în lume, că cei mai mulți nu te învață la bine, ci la rău. Pe toți îi auzi zicând: „la și bea, ia și mănâncă, hai la distracții și chefuri, hai la păcate, du-te la avorturi, înjură și tu că toți înjură!” Se îndeamnă unul pe altul la rele, după cum îi învață diavolul în ascuns și așa-i prinde moartea pe mulți.

Să ia seama fiecare și să vadă starea lui sufletească, că diavolul a băgat de seamă cum mulți creștini se feresc de păcate mari. Dar ei ajung să le nesocotească pe cele mici, le privesc ca pe o mică glumă, uitând că tocmai printr-o greșeală mică se strecoară necuratul. E destul să intri într-un anturaj rău, că faci apoi toate relele ca la început. E destul să vezi un film imoral, o

revistă pornografică, că ți-ai spurcat mintea și ai căzut din zbor de pe cerul senin și curat ca o pasăre care a fost împușcată în aripă.

Ținta de împușcare a diavolului o formează cele două aripi ale creștinilor, care sunt mintea și inima. Diavolul este un mare și iscusit vânător de astfel de păsări care zboară sus. El pe acestea le urmărește ca să le arunce jos. El nu umblă după păsări moarte, sau după cele rănite de care este sigur, le are în gheare, ci aleargă după creștinii cei vii care, folosind cele două aripi, se ridică sus, la înălțimi, prin rugăciuni, cântări, meditații și fapte bune. De aceea, el caută mereu să vâneze pe adevărații creștini, când prin ispitele plăcerilor, când prin ispitele durerilor și necazurilor.

Creștinii, care se roagă sau fac fapte bune numai ca să le meargă bine pe aici, se poticnesc când văd că nu li se împlinesc rugăciunile și, mai ales, atunci când văd că au parte mai mult de pagube și supărări, tocmai ei care vin la biserică, care se roagă și postesc. Foarte puțini creștini știu că acestea sunt cu îngăduința lui Dumnezeu și reprezintă diferite canoane de pe urma bunei spovedanii.

Odată, a venit cineva la biserică să dea niște slujbe pentru binele casei. Întorcându-se acasă, a pierdut poșeta cu actele și două mii de lei. Altul, care nu se spovedise niciodată, după ce a făcut prima spovedanie, în noaptea următoare i-au spart hoții casa și i-au luat tot. Iată ispită ! Ispită îngăduită de Dumnezeu!

Unora, după ce s-au lăsat de păcate și de patimi și au luat hotărâri de întoarcere la Dumnezeu, li s-au întâmplat diferite necazuri pe la serviciu, fiind mutați într-un loc mai rău, sau chiar dați afară. Pe alții i-au supărat copiii cu neascultarea, căci ori s-au căsătorit fără voia părinților, ori nu le place să muncească și umblă în păcate mari sau alții nu au reușit pe la școli sau facultăți. Ispite! Și se întreabă: „Tocmai nouă să ni se întâmple așa ceva?”. E ispită îngăduită de Dumnezeu ca să le vadă credința. Pe ce să ne dea Dumnezeu, dincolo, raiul și fericirea? Se vede clar că tocmai cei care sunt mai bine pe aici, pe lumea aceasta, se îndepărtează de Dumnezeu. Celor cu bani mulți, cu posibilități mari, cu servicii bune, nu le trebuie Dumnezeu, nu le trebuie biserică, n-au de ce să se plângă. Raiul?... Cine știe dacă o mai fi ceva, zic ei. Vedeți necredința?...

Iată câte feluri de curse are ispititorul, diavolul ! Pe unii îi ispitește într-un fel, pe alții în alt fel, dar peste tot e gheara lui și lumea zice că nu există diavol, nu există iad. Sărmana lume, legată la ochi, ținută în întuneric! Și din cauza neștiinței și a necredinței, nici nu vrea să audă, nici nu vrea să știe! Mântuitorul ne spune în Sfânta Evanghelie de astăzi pe care am ascultat-o că nu numai că nu există diavol, ci că sunt chiar mai multe soiuri de draci. Vedeți? Mântuitorul Însuși spune că aceste soiuri de draci nu se scot decât cu post și rugăciune, deoarece aruncă

sufletul și trupul omului în focul ispitelor și-l călesc apoi în apa uitării de Dumnezeu. Așa ajunge omul să se afunde și mai mult în păcate, în necredință și în deznădejde și să nu creadă că va mai putea vreodată să se ridice din păcate, să se lase vreodată de ele. De aceea, Domnul Hristos ne recomandă postul și rugăciunea ca arme împotriva lor.

Iisus Mântuitorul ne așteaptă să venim la El cu toate necazurile și ispitele noastre și să-L rugăm și noi să ne ajute așa cum a ajutat tatălui din Sfânta Evanghelie de astăzi, căruia i-a primit rugăciunea și i-a tămăduit singurul copilaș pe care îl avea. Și noi avem un singur copilaș: sufletul, pe care dacă l-am pierdut mai bine ar fi fost să nu ne fi născut. Grozav lucru este să stăm o veșnicie întreagă cu urâții și spurcații aceștia, că ți se urăște în viața aceasta, câțiva ani, dacă ai un soț rău, bețiv, ticălos, murdar la vorbă și nu-l poți suferi; bagi divorț și fugi și nu știi unde să-ți mai bagi capul. Unde să-și bage atunci capul creștinii care nu cred, care nu au grijă de suflet, de copilașul din noi, să-l tămăduiască prin rugăciunile, prin slujbele, prin cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu, din biserică ?!

Să ne trezim, frați creștini, și să credem din adâncul sufletului că există diavol și iad și există chinurile veșnice care așteaptă pe toți păcătoșii. Să nu ne amăgim cu gândul că Dumnezeu este bun și ne iartă, că de aceea se întrece lumea la rele. Dumnezeu ne mai și pedepsește, ca pe copilul cel rău și neascultător și, de aceea, ne trimite necazuri, supărări și boli de tot felul ca să ne trezească și să ne înțeleptească și astfel să facem voia Lui. Dar dacă nu vrem să ne trezim nici din unele, nici din altele, El este și drept și ne va da pe mâna demonilor celor spurcați și urâți, că iadul și chinurile lui sunt făcute pentru ei, așa cum spune Mântuitorul, dar cu ei se vor duce și ceilalți creștini care nu ascultă de legea și cuvântul Domnului.

Frați creștini, să ne trezim, nu vă luați după lume, nu ascultați lătratul demonilor prin uneltele lor ! Țineți drumul drept, drumul credinței, al bisericii ! Spovediți-vă, împărtășiți-vă și rugați-vă, căci puțin ne-a mai rămas, și nu ziceți ca necredincioșii: „O, de când se spune că vine sfârșitul și n-a mai venit!” Iată, e gata să vină. Semnele le vedem și toate ne spun că Stăpânul e la ușă și e gata să plătească fiecăruia după faptele lui.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Cel ce ai venit să mântuiești neamul omenesc din robia satanei, ceartă Tu duhurile cele necurate, care ne ispitesc și ne îndeamnă la rele și dă-ne credință tare, Doamne, ca să putem și noi să-Ți urmăm Ție și să Te slăvim aici în viața aceasta câte zile ne-a mai rămas, iar dincolo să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.